Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὰ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος .	» » 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος .	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Δ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10, Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ον — *Ἐν Ἀθήναις, 29 Ἀπριλίου 1917* — *Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 22*

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

Ὅλο ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ νησιοῦ, ὡς τὸ νότιο ἀκρωτῆρι τῆς Σιαγόνος, ποὺ ἔκλεινε τὸν ὅρμο τῆς Ἑνώσεως, ἦταν ξερὸ καὶ ἄγονο. Δὲν ἔβλεπες παρὰ ἄμμους καὶ κοχύλια, ἀνακατωμένα μὲ κομμάτια ἀπὸ λάβες. Μερικὰ θαλασσοπούλια ἐσύχναζαν τὴν ἔρημη ἀκρογιαλιά, καθὼς καὶ ἀγριόπαπιες, ποὺ τοῦ κάκου προσπάθησαν νὰ τῆς σκοτώσουν μὲ σαϊτιές, γιατὶ δὲν ἐστέκοντο καθόλου κ' ἦταν δύσκολο νὰ τῆς κτυπήσῃ κανεὶς πεταχτά. Κι' ὁ ναύτης ἔλεγε καὶ ξανάλεγε:

— Βλέπετε, κυριε Σμίθ, πόσο μᾶς χρειάζουνται ἕνα - δυὸ κυνηγετικὰ τουφέκια; χωρὶς αὐτά, δὲν γίνεται τίποτα!

— Στὸ χέρι σου εἶνε, ἀπαντοῦσε ὁ ρεπόρτερ. Φέρε του σίδερο γιὰ τῆς κάννες, ἀτσάλι γιὰ τῆς φωτιές, θειάφι, κάρβουνο καὶ νίτρο γιὰ τὴν πυρίτιδα, ὑδράργυρο κι' ἀζωτικὸ ὀξὺ γιὰ τὰ καψούλια, μολύβι τέλος γιὰ τὰ σκάγια καὶ τῆς σφαῖρες, κι' ὁ κ. Σμίθ σοῦ κάνει πρώτης τάξεως τουφέκια!

— Ὅλ' αὐτὰ τὰ ὑλικὰ βρίσκονται βέβαια στὸ νησί, εἶπε ὁ μηχανικός. Ἀλλὰ ἓν πυροβόλο ὅπλο εἶνε λεπτὸ πρᾶγμα καὶ δὲν κατασκευάζεται χωρὶς ἐργαλεῖα μεγάλης ἀκριβείας. Πάλι, ἀργότερα, θὰ ἰδοῦμε.

— Κρῖμα νὰ πετάξωμε ἀπὸ τὸ ἀεροστατο ὅλα τὰ ὅπλα ποὺ εἴχαμε πάρῃ, ὡς καὶ τοὺς σουγιάδες μας ἀκόμα! ἐφώναξε ὁ ναύτης!

— Ἂν δὲν τὰ πετούσαμε, Πέγκροφ, τὸ ἀεροστατό μας θὰ ἔπεφτε στὴ θάλασσα, εἶπε ὁ Χάρμπερτ.

— Ναί, ἔχεις δίκῃο, μικρέ... Γιὰ φαντασθῆτε ὅμως καὶ τὴ φούρκα τοῦ Ἰωνάθαν Φόρστερ, ὅταν πῆγε τὸ πρωὶ στὴν πλατεῖα καὶ δὲν βρῆκε τὸ ἀεροστατό του!.. Ἤθελα νὰ τὸν ἔβλεπα ἀπὸ ἕνα μέρος... Ἔ, ἡ ἰδέα νὰ τὸ σκάσωμε μὲ ἀεροστατο ἦταν δική μου!.. Μὴν τὸ ξεχνᾶτε!

— Ὡραία ἰδέα, μὰ τὴν ἀλήθεια! ἐφώναξε ὁ ρεπόρτερ. Μᾶς ἔφερε ἐδῶ ποὺ βρισκόμαστε.

— Καλλίτερα ἐδῶ, παρὰ στὰ χέρια τῶν Ἀνθενωτικῶν! εἶπε ὁ ναύτης.

— Ἔχεις δίκῃο, μετανόησε ὁ ρεπόρτερ. Ἐπιτέλους τί μᾶς λείπει;

— Τίποτα!

— Δὲν λές, καλλίτερα, ὅλα; εἶπε ὁ ναύτης γελῶν. Ἀλλὰ δὲν βαρυέσαι, σήμερ' αὔριο θὰ βροῦμε τρόπο νὰ τὸ σκάσουμε κι' ἀπὸ ἐδῶ.

— Καὶ πολὺ γρηγορώτερα ἴσως ἀπ' ὅ,τι φαντάζεσθε, φίλοι μου! εἶπε ὁ μηχανικός. Ἂν ἡ νῆσος Λίγκολν βρίσκεται σὲ μικρὴ σχετικῶς ἀπόστασι ἀπὸ κανένα κατοικημένο ἀρχιπέλαγος ἢ ἀπὸ καμμιὰ ἤπειρο... Κι' αὐτὸ θὰ τὸ μάθωμε σὲ μιὰ ὥρα. Δὲν ἔχω χάρτη τοῦ Εἰρηνικοῦ, τὸν θυμοῦμαι ὅμως ἀπέξω. Τὸ πλάτος ποὺ βρήκαμε χθές, τοποθετεῖ τὴν νῆσο Λίγκολν μεταξὺ Νέας Ζηλανδίας καὶ Χιλῆς. Ἀλλὰ ἡ ἀπόστασις μεταξύ τους εἶνε τουλάχιστον ἕξη χιλιάδες μίλλια. Μένει λοιπὸν νὰ προσδιορίσωμε σὲ πιὸ σημεῖο τῆς μεγάλης αὐτῆς θαλασσίας ἐκτάσεως βρίσκεται τὸ νησί μας. Κι' ὁ μεσημβρινὸς θὰ μᾶς τὸ δείξῃ.

— Τὸ ἀρχιπέλαγος Πομοτοῦ δὲν εἶνε τὸ πλησιέστερο στὸ πλάτος μας; ρώτησε ὁ Χάρμπερτ.

— Ναί, ἀλλὰ ἡ ἀπόστασις ποὺ μᾶς χωρίζει ἀπ' αὐτὸ εἶνε τουλάχιστο χίλια διακόσια μίλλια.

— Ὥστε ἀπὸ ἐκεῖ; ἔκαμε

«Ὁ ἥλιος προχωροῦσε σιγὰ - σιγά...» (Σελ. 174. στ. β'.)

δείχνων πρὸς νότον ὁ Νάβ, ποῦ παρακολουθοῦσε μὲ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον τὴ συνομιλία.

— Ἀπὸ κεῖ, τίποτα! τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ναύτης.

— Πραγματικῶς, τίποτα! ἐπρόσθεσε ὁ μηχανικός.

— Ἂν ὅμως ἡ νῆσος Λίγκολν βρίσκεται σὲ ἀπόστασι διακοσίων ὡς τριακοσίων μιλλίων ἀπὸ τὴ Νέα Ζηλανδία ἢ τὴ Χιλή; ρώτησε ὁ ρεπόρτερ.

— Τότε, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός, ἀντὶ νὰ κτίσωμε σπίτι, θὰ ναυπηγήσωμε πλοῖο κι' ὁ μάστρο - Πέγκροφ θὰ ναλάβῃ τὴν κυβέρνησί του.

— Ὁλοπρόθυμος! ἐφώναξε ὁ ναύτης. Γίνομαι καὶ καπετάνιος, ἂν μοῦ φτειάσετε καράβι, καραβάκι, ἔστω καὶ βάρκα!

— Θὰ γίνῃ ὅ,τι χρειάζεται.

Ἐνῷ οἱ ἄποικοι συνωμιλοῦσαν ἔτσι, ἡ ὥρα τῆς παρατηρήσεως ἐπλησίαζε. Πῶς ὁ μηχανικὸς θὰ εὕρισκε τὸν μεσημβρινὸ τοῦ νησιοῦ, χωρὶς ἐργαλεῖα; Νὰ τί δὲν μποροῦσε νὰ μαντεύσῃ ὁ Χάρμπερτ.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, εὑρίσκοντο σὲ ἀπόστασι ἕξη μιλλίων ἀπὸ τὰ Καμίνια, κοντὰ στοὺς ἀμμόλοφους, ὅπου εἶχαν βρῆ τὸν μηχανικὸ μετὰ τὴν αἰνιγματικὴ ἐκείνη, τὴν μυστηριώδη του διάσωσι. Ἐστάθηκαν ἐκεῖ κ' ἑτοίμασαν τὸ γεῦμά τους, γιατὶ ἡ ὥρα ἦταν ἑνδεκάμισυ. Ὁ Χάρμπερτ ἔφερε νερὸ ἀπὸ τὸ ρυάκι, ποῦ ἔτρεχε κεῖ - κοντά, σὲ μιὰ στάμνα ποῦ εἶχε πάρῃ ὁ Νάβ.

Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ Κύρος Σμὶθ ἔκαμε τῆς ἀναγκαῖες προετοιμασίες γιὰ τὴν ἀστρονομικὴ παρατήρησι. Ἐδιάλεξε στὴν ἀμμουδιὰ ἕνα καθαρὸ μέρος, ποῦ ἡ θάλασσα, περνῶντας ἀπὸ πάνω τὸ εἶχε ἰσοπεδώσῃ σὰν γιαλί. Ἐκεῖ ἐφύτεψε ἕνα κοντάρι, ἕξῃ πόδια ψηλό, ὄχι ὅμως ὁλωσδιόλου κάθετο, ἀλλὰ γυρμένο λίγο πρὸς νότον, δηλαδὴ πρὸς τὸ ἀντίθετο μέρος τοῦ ἡλίου,—γιατὶ δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμε ὅτι οἱ ἄποικοι, ἐπειδὴ τὸ νησί τους ἦταν στὸ νότιο ἡμισφαίριο, ἔβλεπαν τὸ ἄστρο τῆς ἡμέρας νὰ διαγράφῃ τὸ ἡμερήσιο τόξο του ἐπάνω ἀπὸ τὸν βόρειο ὁρίζοντα καὶ ὄχι ἐπάνω ἀπὸ τὸν νότιο, ὅπως ἐμεῖς.

Ὁ Χάρμπερτ ἐνόησε τότε μὲ τί τρόπο θὰ εὕρισκε ὁ μηχανικὸς τὴ στιγμὴ ποῦ ὁ ἥλιος θὰ περνοῦσε ἀπὸ τὸν μεσημβρινό, μὲ ἄλλους λόγους τὴ μεσημβρία τοῦ τόπου. Μὲ τὴν σκιὰ ποῦ ἔρριχνε τὸ κοντάρι στὴν ἄμμο. Πραγματικῶς, τὴ στιγμὴ ποῦ ἡ σκιὰ τοῦ κονταριοῦ θὰ ἔφθανε στὸ ἐλάχιστο μῆκός της, θὰ ἦταν ἀκριβῶς μεσημέρι κ' ἔπρεπε νὰ παρακολουθήσῃ κανεὶς τὴν ἄκρη αὐτῆς τῆς σκιᾶς, ποῦ ἐμίκραινε ὁλοένα, γιὰ νὰ ἰδῆ πότε θἄρχιζε πάλι νὰ μεγαλώνῃ. Γι' αὐτὸ ὁ μηχανικὸς ἔγειρε τὸ κοντάρι ἀντίθετα ἀπὸ τὸν ἥλιο. Ἔτσι ἡ σκιὰ ἔπεφτε μακρύτερη καὶ μποροῦσε κανεὶς εὐκολώτερα νὰ βλέπῃ τὴν αὐξομείωσί της.

Ὅταν ἔκρινε ὅτι ἐπλησίαζε ἡ στιγμή, ὁ Κύρος Σμὶθ ἐγονάτισε χάμω καὶ μὲ κάτι ξυλάκια, ποῦ τὰ ἐφύτευε στὸν ἄμμο, ἄρχισε νὰ σημαδεύῃ τῆς διαδοχικὲς θέσεις τῆς σκιᾶς. Οἱ σύντροφοί του, σκυμμένοι ἀπὸ πάνω του, παρακολουθοῦσαν τὴν ἐργασία μὲ τὸ ζωηρότερο ἐνδιαφέρον. Ὁ Γεδεὼν Σπίλετ κρατοῦσε τὸ χρονόμετρό του, γιὰ νὰ ἰδῆ τὴν ὥρα ποῦ ἡ σκιὰ θὰ εἶχε τὸ μικρότερο μῆκος. Κ' ἐπειδὴ ἦταν ἡ 16 Ἀπριλίου, ἡμέρα ποῦ ὁ ἀληθινὸς χρόνος συνέπιπτε μὲ τὸν μέσον, ἡ ὥρα ποῦ θὰ ἔλεγε ὁ Γεδεὼν Σπίλετ θὰ ἦταν ἡ ἀληθινή, ἐκείνη ποῦ θὰ εἶχαν τότε καὶ στὴ Βασιγκτῶνα, κι' αὐτὸ ἀπλοποιοῦσε τοὺς ὑπολογισμούς. Ἐν τούτοις ὁ ἥλιος προχωροῦσε σιγὰ - σιγὰ κ' ἡ σκιὰ τοῦ κονταριοῦ σιγὰ - σιγὰ ἐμίκραινε. Κι' ὅταν τοῦ φάνηκε πῶς ἄρχισε πάλι νὰ μεγαλώνῃ, ὁ μηχανικὸς ρώτησε:

— Τί ὥρα εἶνε;

— Πέντε κ' ἕνα λεπτό, ἀποκρίθηκε ἀμέσως ὁ Γεδεὼν Σπίλετ.

Δὲν εἶχαν τώρα παρὰ νὰ κάμουν τὸν ὑπολογισμό. Ἦταν εὐκολώτατος. Ὑπῆρχε, βλέπετε, πέντε ὡρῶν περίπου διαφορὰ μεταξὺ τοῦ μεσημβρινοῦ τῆς Βασιγκτῶνος καὶ τοῦ μεσημβρινοῦ τῆς νήσου Λίγκολν· δηλαδὴ ἦταν μεσημέρι στὴ νῆσο Λίγκολν, ὅταν ἦταν πέντε ὧρες βράδυ στὴ Βασιγκτῶνα. Ἀλλὰ ὁ ἥλιος, στὴ φαινομενική του κίνησι γύρω στὴ γῆ, διατρέχει μιὰ μοῖρα στὰ τέσσερα λεπτά, δηλαδὴ δεκαπέντε μοῖρες τὴν ὥρα. Δεκαπέντε μοῖρες, πολλαπλασιαζόμενες μὲ πέντε ὧρες, δίνουν ἑβδομηντα πέντε μοῖρες.

Ἀφοῦ λοιπὸν τὸ μῆκος τῆς Βασιγκτῶνος εἶνε 77° 3' 11'', δηλαδὴ ἑβδομηνταεπτὰ μοῖρες ἀπὸ τὸν μεσημβρινὸ τοῦ Γκρήνουϊτς,—ποῦ οἱ Ἀμερικανοὶ τὸν ἔχουν ὡς ἀφετηρίαν τῶν μεσημβρινῶν, σύμφωνα μὲ τοὺς Ἄγγλους,—ἄρα ἡ νῆσος Λίγκολν εὑρίσκετο 77 μοῖρες, πλέον 75, δηλαδὴ 152 μοῖρες δυτικὰ ἀπὸ τὸ μεσημβρινὸν τοῦ Γκρήνουϊτς. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ παρατήρησις, χωρὶς ἐργαλεῖα, δὲν θὰ ἔγινε μὲ ὅλη τὴν ἀκρίβεια, ὁ μηχανικὸς ἐσυμπέρανε τελικά, ὅτι ἡ νῆσος τους εὑρίσκετο μεταξὺ τοῦ 35ου καὶ τοῦ 37ου παραλλήλου (πλάτος νότιον) καὶ μεταξὺ τοῦ 150ου καὶ τοῦ 155ου μεσημβρινοῦ ἀπὸ τὸν μεσημβρινὸ τοῦ Γκρήνουϊτς (μῆκος δυτικόν.)

Ἀλλοίμονο! Ἡ νῆσος Λίγκολν εὑρίσκετο σὲ τόσο μεγάλη ἀπόστασι ἀπὸ κάθε ἄλλη νῆσο ἢ ἤπειρο, ποῦ θἄταν ἀδύνατο νὰ τὴ διανύσουν μὲ ἁπλῆ εὔθραυστη βάρκα. Γιατὶ ἀπεῖχε τουλάχιστο χίλια διακόσια μίλλια ἀπὸ τὴν Ταϊτὶ καὶ τὸ ἀρχιπέλαγος Πομοτού, χίλια ὀκτακόσια μίλλια ἀπὸ τὴ Νέα Ζηλανδία καὶ τέσσερες χιλιάδες πεντακόσια ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ ἀκτή!

Εἴπαμε, ὅτι ὁ Κύρος Σμὶθ ἤξερε ἀπέξω τὸν χάρτη τοῦ Εἰρηνικοῦ. Νῆσο ὅμως ποῦ νὰ ἔκειτο σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ ὠκεανοῦ, ὅπου σύμφωνα μὲ τὴς παρατηρήσεις του καὶ τοὺς ὑπολογισμούς του, ἔπρεπε νὰ βρίσκεται ἡ νῆσος Λίγκολν, δὲν μποροῦσε νὰ θυμηθῆ κανένα, οὔτε μεγάλο, οὔτε μικρό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Ἀποφασίζεται ἡ δρισινὴ ἐγκατάστασις.—Ἐκεῖ θὰ περάσουν τὸν χειμῶνα!—Τὸ μεταλλουργικὸ ζήτημα.—Ἐξερεύνησις τῆς Σωτηρίας.—Κυνῆγι φωκῶν.—Ἡ ἔγκυος καὶ ὁ γόβρας.—Τί λέγεται καταλανικὴ μέθοδος.—Κατασκευὴ σιδήρου καὶ χάλυβος.

— Τί θὰ κάμωμε σήμερα; ρώτησε τὸ πρωὶ τῆς ἄλλης ἡμέρας—17 Ἀπριλίου,—ὁ Πέγκροφ τὸν Γεδεὼν Σπίλετ.

— Ὅ,τι θέλει ὁ Κύρος! ἀποκρίθηκε ὁ ρεπόρτερ.

Ἀλλὰ ὁ Κύρος Σμὶθ, ἀπὸ ἀγγειοπλάστες, ἤθελε νὰ τοὺς κάμῃ τώρα μεταλλουργούς.

Τὴν προηγουμένη ἡμέρα, μετὰ τὸ γεῦμα, εἶχαν προχωρήσῃ ὡς τὸ ἀκρωτῆρι τῆς Σταγόνος, ἑπτὰ σχεδὸν μίλλια ἀπὸ τὰ Καμίνια. Ἐκεῖ ἐτελείωναν πιὰ οἱ ἀμμόλοφοι καὶ τὸ ἔδαφος ἔπαιρνε πάλι τὴν ἠφαιστειακή του ὄψι. Ὁ στενὸς ἐκεῖνος κόλπος, μεταξὺ τῶν δύο ἀκρωτηρίων, ἐπλαισιώνετο ἀπὸ μιὰ ἀλλόκοτη, ἰδιότροπη, συσσώρευσι μεταλλικῶν ὑλῶν, ποῦ τῆς εἶχε ἐκσφενδονίσῃ ἄλλοτε τὸ ἠφαίστειο. Ἀπὸ ἐκεῖ, οἱ ἄποικοι γύρισαν τὸ βράδυ στὰ Καμίνια· ἀλλὰ δὲν ἐκοιμήθηκαν, πρὶν νὰ λυθῆ ὁριστικῶς τὸ πρόβλημα ἂν μποροῦσαν ἢ ὄχι νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν νῆσο Λίγκολν.

Ἦταν πολὺ μεγάλη ἡ ἀπόστασις ἐκείνη τῶν 1,200 μιλλίων ποῦ τὴν ἐχώριζε ἀπὸ τὸ ἀρχιπέλαγος Πομοτού. Μιὰ βάρκα δὲν θὰ ἦταν ἱκανὴ νὰ τὴν διανύσῃ καὶ μάλιστα τώρα ποῦ ἐπλησίαζε χειμῶνας. Ὁ Πέγκροφ τὸ εἶπε ὀρθὰ κοφτά. Ἀλλὰ καὶ νὰ ναυπηγήσουν μιὰ ἁπλῆ βάρκα, χωρὶς τὰ παιτούμενα ἐργαλεῖα, θἄταν πολὺ δύσκολο· καὶ, ἐπειδὴ οἱ ἄποικοι δὲν εἶχαν ἐργαλεῖα, θὰ ἔπρεπε πρῶτα νὰ κατασκευάσουν σφυριά, πελέκια, πριόνια, πλάνιες κτλ. ἐργασία ποῦ θἀπαιτοῦσε καιρό. Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ ξεχειμωνιάσουν στὴ νῆσο Λίγκολν καὶ νὰ βροῦν κατοικία καταλληλότερη ἀπὸ τὰ Καμίνια, γιὰ νὰ περάσουν τοὺς μῆνες τοῦ χειμῶνος.

Πρὶν ἀπ' ὅλα, ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιήσουν τὸ μετάλλευμα τοῦ σιδήρου, ποῦ ὁ μηχανικὸς εἶχε ἀνακαλύψῃ ἀρκετὰ στρώματα στὸ βορειοδυτικὸ μέρος τοῦ νησιοῦ, καὶ νὰ κάμουν ἀπ' αὐτὸ εἴτε σίδηρο, εἴτε ἀτσάλι.

Γενικῶς, ἡ γῆ δὲν περιέχει μέταλλα καθαρά. Τῆς περισσότερες φορές, βρίσκονται ἑνωμένα μὲ ὀξυγόνον ἢ μὲ θεῖον. Ἀπὸ τὰ δυὸ ἐκεῖνα δείγματα ποῦ εἶχε πάρῃ ὁ κ. Σμὶθ, τὸ ἕνα ἦταν μαγνητικὸς σίδηρος καὶ τὸ ἄλλο πυρίτης ἢ σίδηρος θειοῦχος. Τὸ πρῶτο, ὀξείδιον σιδήρου (σκουριά) ἔπρεπε νὰ παλλαχθῆ ἀπὸ τὸ ὀξυγόνο, γιὰ νὰ γίνῃ σίδηρος καθαρός. Ὁ καθαρισμὸς αὐτὸς γίνεται εὐκολώτερα καὶ γρηγορώτερα μὲ τὴ λεγομένη «καταλανικὴ μέθοδο.» Ὑποβάλλουν τὸ μετάλλευμα, μαζὶ μὲ ἄνθρακα, σὲ ὑψηλὴ θερμοκρασία, καὶ τὸ ὀξυγόνο φεύγει.

— Λοιπόν, ρώτησε ὁ Πέγκροφ τὸν μηχανικό· θὰ κάμωμε σίδερο;

— Ναί, φίλε μου, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμὶθ· προτήτερα ὅμως,—καὶ αὐτὸ δὲν θὰ σὲ δυσαρεστήσῃ βέβαια,—θὰ κυνηγήσωμε φῶκες στὸ νησάκι.

— Φῶκες;! ἐφώναξε ὁ ναύτης, κυττάζων τὸν Σπίλετ· χρειάζονται φῶκες, γιὰ νὰ γίνῃ σίδερο;

— Ἀφοῦ τὸ λέῃ ὁ μηχανικός! ἀποκρίθηκε ὁ ρεπόρτερ.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

Ἀγαπητοί μου,

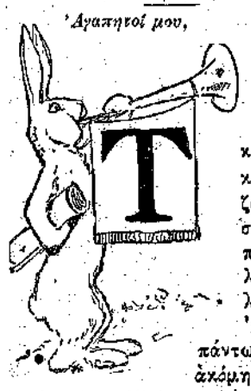

ΩΡΑ μὲ τὸν Ἀποκλεισμό,—μοῦ ἔλεγε κάποιος,—τὰ κακόμοιρα τὰ ζωοφόρα ἀποφέρουν σκληρότερ' ἀπὸ μᾶς. Σκύλοι, γάτες, ἄλογα, κόττες. Ἐμεῖς τέλος πάντων βρίσκουμε ἀκόμη ἕνα κομμάτι ψωμί· περισσεύει ὅμως καὶ γιὰ τὰ κατοικίδια; Μιὰ κουμπάρα μου ἔσφαξε ὅλες τὴς κόττες, γιατὶ δὲν εἶχε, ἢ δὲν τὴν ἐσύμφερε νὰ τὴς τρέφῃ. Ἕνὸς κτωχοῦ ἀμαξᾶ, στὴ γειτονιά μου, ἐφόνευσαν καὶ τὰ δυὸ ἄλογα. Κι' ὅλη μέρα, ὅλη νύκτα προπάντων, δὲν ἀκούω παρὰ θρήνους πεινασμένων σκύλων καὶ γατῶν, ποῦ μοῦ σπαράζουν τὴν καρδιά.»

Τότε θυμήθηκα δυὸ γνωστές μου γάτες. Εἶνε τὰ μόνα κατοικίδια 'ς ἕνα σπίτι ποῦ ξέρω. Μοῦ διηγήθηκαν ἐκεῖ, ὅτι τὴς πρώτες ἡμέρες τοῦ Ἀποκλεισμοῦ, ὅταν μᾶς ἔδειναν ἐκεῖνο τὸ ἀπαίσιο μαῦρο ψωμί, ἀπὸ τὰ σάκια κριθάρια—ποῦ ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι ὅμως τὸ τρώγαμε μιὰ χαρὰ κ' ἐγυρεύαμε κι' ἄλλο,—ἡ γάτες δὲν τὸ ἔβαζαν στὸ στόμα τους. Τὸ μύριζαν μόνο κ' ἔφευγαν χίλια μίλια. Ναί, ἀλλὰ σὲ λίγο τῶρωγαν κ' ἡ γάτες. Τὸ ἔκλεβαν μάλιστα, ὅταν δὲν τοὺς ἔδιναν ἀρκετό. Μὲ τὴν ἔλλειψι τῶν ἄλλων τροφίμων, μὲ τὴ σημαντικὴ ἐλάττωσι τῶν ἀποφαγουδιῶν τοῦ σπιτιοῦ, ποῦ ἦταν προωρισμένα γιὰ τὰ κατοικίδια, εἶχε ἀρχίσῃ ἡ πείνα, ἡ μεγάλη πεῖνα, ἡ τυφλή. Ἦλθε καιρὸς ποῦ ἡ ἀκατάδεκτες, ἡ καλομαθημένες γάτες θὰ ἔτρωγαν καὶ πολὺ χειρότερο ψωμί... ἂν εὕρισκαν. Ἀλλὰ ποῦ! Τὰ Δελτία, βλέπετε, δὲν συγχωροῦσαν νὰ μπαίνῃ στὸ σπίτι περισσότερο ψωμὶ ἀπ' ὅ,τι ἐχρειάζετο ἀπολύτως γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Κ' ἐπειδὴ ἐτριπλοκλειδώνετο κι' αὐτὸ μαζὶ μὲ τἄλλα φαγώσιμα, τὰ λιγοστά, ἡ κακομοῖρες ἡ γάτες, αἰωνίως πεινασμένες, νιαούριζαν κι' αὐτὲς σπαρακτικὰ νύκτα - μέρα.

Ναί, ἀλλὰ δὲν ἐξακολούθησαν σὰν τὴς ἄλλες. «Τὸ καλὸ τὸ παλληκάρι ξέρει κι' ἄλλο μονοπάτι», καὶ φαίνεται ὅτι ἡ δυὸ γνωστές μου γάτες γεννήθηκαν «καλὰ παληκάρια» ποῦ τὰ εἶχε χαλάσῃ ἡ ζωὴ τοῦ σπιτιοῦ. Ἀφοῦ λοιπὸν εἶδαν κι' ἀποειδανότι 'ς τὸ σπίτι δὲν ὑπῆρχε, ἢ δὲν τοὺς ἔδιναν πιὰ ὅ,τι τοὺς ἐχρειάζετο γιὰ νὰ χορτάσουν, καὶ ὅτι δὲν μποροῦσαν νὰ τὸ παίρνουν μόνες τους, σκέφθηκαν νὰ τὸ ζητήσουν ἀλλοῦ, ἔξω. Στὰ γειτονικὰ πλουσιόσπιτα καὶ προπάντων στὰ μαγαζιά,—χασάπικα, μαγέρικα, μπακάλικα, ἐστιατόρια. Γρήγορα ἡ ἀνάγκη τὴς ἔκανε πρώτης τάξεως κλέφτρες, ληστοπειρατίνες, κ' ἐνῷ προτήτερα ἦταν γάτες κυρίες, μὲ πολὺ «καλὴ ἀνατροφὴ» καί... μὲ μεγάλη τεμπελιά, κατάντηταν τώρα χειρότερες κι' ἀπὸ τὸν περίφημο Μούρτζουφλο, τὸν «γάτο τῆς γειτόνισσας», ποῦ περιγράφεται 'ς ἕνα διήγημα τοῦ κ. Χ. Ἀννίνου. Δὲν λέγεται—μοῦ λέγουν—τὸ τί κουβαλοῦν καθεμέρα! Γιατὶ ὅταν ἁρπάξουν κάτι τί, τρέχουν νὰ τὸ ἐξασφαλίσουν καὶ νὰ τὸ φᾶνε ἥσυχα στὸ σπίτι. Πότε εἶνε μιὰ πλεξούδα ἀντεράκια ἀπὸ τὸν κοκορετσᾶ, πότε ἕνα σηκότι ἀπὸ τὸν χασάπη, πότε μιὰ μισοψημένη μπριζόλα ἀπὸ τὸ γειτονικὸ σπίτι, πότε ἕνα ψάρι πλακί,—τὸ γεῦμα τοῦ ἀντικρινοῦ φούρναρη. Μιὰ μέρα κουβάλησαν ἕνα ὁλόκληρο... τέταρτο καρβελιοῦ ἀπὸ τὸ μαγέρικο. Ἀλλὰ — σημεῖο τῶν καιρῶν κι' αὐτό, δὲν τοὺς τὸ χαρίτωσαν στὴν κουζίνα. Τοὺς τἄρπαξαν, τὸ καθάρισαν καὶ τὸ μοσχόφαγαν οἱ δυὸ μικροὶ ὑπηρέτες! Ἀφίνω τώρα ὅτι δὲν ἄφισαν στὸ σπίτι ποντικό,—ἕνα κυνῆγι ποῦ ἄλλοτε δὲν τὴς τραβοῦσε πολύ,—κι' ἂν δὲν ἔφαγαν ἀκόμα καὶ τὸ καναρίνι τῆς κυρᾶς τους, τὸ λάθος δὲν εἶνε βέβαια δικό τους...

Ὑποφέρουν λοιπὸν ἀπὸ τὸν Ἀποκλεισμὸ αὐτὲς ἡ δυὸ γάτες; Μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν τὴς λυποῦμαι. Πρῶτο ποῦ χορταίνουν πολὺ καλλίτερα τώρα, παρὰ ὅταν ἐτρέφοντο μὲ «οἰκονομία» στὸ σπίτι, καὶ πάντα καλλίτερ' ἀπὸ 'μᾶς τοὺς ἀνθρώπους, γιατί... δὲν χρειάζεται Δελτίο γιὰ τὴν ἁρπαγὴ καὶ τὴν κλεψιά. Ἔπειτα, στοχάζομαι, ὅτι τὸ ψωμί τους εἶνε πολὺ πιὸ γλυκὸ τώρα ποῦ τὸ κατακτοῦν μόνες τους, μὲ τόσους κινδύνους, μὲ τόσες πονηριές, μὲ τόσες τρομάρες. Ἡ γάτες αὐτὲς εἶνε τώρα δυνατές. Κάνουν κάθε μέρα τὸν πόλεμο τῆς ζωῆς καὶ νικοῦν. Ἀπὸ μαλάκια, ὁ Ἀποκλεισμὸς τὴς ἔκαμε θηρία· ἀπὸ μαλθακές, εἰρηνικὲς καὶ τεμπέλικες γάτες τοῦ σπιτιοῦ, ποῦ ἔλεγαν «πέσε κήττα νὰ σὲ φάω», τὴς ἔκαμε ἡρωΐδες. Ἁρπάζουν, κλέβουν, κυνηγοῦν, τρώγουν, χορταίνουν, ζοῦν. Καὶ τὸ αἰσθάνονται βέβαια ὅτι ζοῦν, ἐνῷ προτήτερα ἡ ζωή τους περνοῦσε, κυλοῦσε, χωρὶς νὰ τὴν καταλαβαίνουν. Αἱ εἶνε πιὸ εὐτυχισμένες τώρα. Κ' ἕνας ἄνθρωπος μποροῦσε νὰ τὴς ζηλέψῃ...

Θὰ κῆτε: Κι' ὁ ἄνθρωπος λοιπόν, γιὰ νὰ αἰσθάνεται τὴν ζωή του, γιὰ νὰ εἶνε εὐτυχισμένος, πρέπει νἁρπάζῃ, νὰ κλέβῃ τὸ ψωμί του σὰν τὴς γάτες; Ὄχι δά! Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε γάτα, δὲν εἶνε ζῶο, θηρίο. Γιὰ τὰ ζῶα, ὁ πόλεμος τῆς ζωῆς εἶνε κυνῆγι, ἁρπαγή, κλεψιά. Γιὰ τὸν ἄνθρωπο εἶνε τιμὴ καὶ ἐργασία. Ἀλλὰ τὸ ζήτημα εἶνε, ὅτι κι' ὁ ἄνθρωπος, γιὰ νἄνε εὐτυχισμένος, γιὰ νὰ καταλαβαίνῃ καὶ νὰ χαίρεται ζωή, πρέπει νἀγωνίζεται, νὰ πολεμᾷ καὶ νὰ νικᾷ. Νὰ κατακτᾷ κι' αὐτὸς τὸ ψωμί του, μὲ τἀνθρώπινα μέσα. Ἡ τεμπελιά, ἡ ἀφροντισιά, τὰ ἕτοιμα, τὸ «πέσε, πήτα νὰ σὲ φάω», δὲν εἶνε ἡ ἀληθινὴ εὐτυχία...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ 'ΣΤΑ ΣΤΑΧΥΑ

Παπαροῦνα 'στὸ ἡλιόλουστο ἀγρισβόρρι
ποῦ σειεῖ τὰ στάχυα σὲ μάχης ὀργασμό·
—σὰν τάγματα χρυσοῖ λογχοφόροι,
—σὰν σημαία μὲσ 'στὸν ἀναβρασμό...

Λὲς νὰ τὴ σβύσῃ ἀφρίζει τὸ μελτέμι
'στῶν χρυσῶν κυμάτων τὴν ταραχή,
—σὰν φλόγα πορφυρὴ 'στὸ χῶμα τρέμει,
ποτισμένη ἀπ' τῶν ἀκτίνων τὴ βροχή...

—Στὴν τρεχάλα ἡ ὄψη πῶς πυρώνει
κι' ἀνεμίζουν ξανθόχυτα μαλλιά,—
ἔτσι κι' αὐτὴ 'στὰ στάχυα ὀρθὴ φουντώνει,

Καταπόρφυρη 'στοῦ ἥλιου τὰ φιλιά,—
τοῦ φωτὸς νεράϊδα, ξεφαντώνει
μὲς 'στοῦ λιοπυριοῦ τὴ φεγγοβολιά...

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ **A. FERGUSON**]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ϛ'. (Συνέχεια)

— Πάλι τὰ ἴδια; ἐθύμωσε ὁ Βάρθος. Ζῶο, κτῆνος, δὲν θὰ πάψῃς νὰ λὲς ἀνοησίες;.. Ἔχομε καιρὸ σοῦ εἶπα! Θἀργήσουν νἄλθουν αὐτοί. Ἔλα, στὴ βάρδια σύ, γειά σου, κ' ἐγὼ πάω νὰ ψάξω!

Ἔκαμε ἕνα - δυὸ βήματα καὶ ξαναγύρισε.

— Μάζο, ἐφώναξε, ἐλ' ἀπὸ ἐδῶ κάτι νὰ ἰδῇς!

Ὁ Μάζος ἔτρεξε κοντὰ στὸν ἀδελφό του. Ἄκουγα τώρα τοὺς δυὸ ἄντρες ποῦ περκατοῦσαν μαζί κ' ἐπλησίαζαν στὸ μέρος μου.

— Νὰ ἕνα μονοπάτι, εἶπε πάλι ὁ Βαρθος· ποῦ βγάζει ἄρα γε αὐτό;

Ἀλλοίμονό μου! Δὲν εἶχα σκεφθῆ, ὅτι πηγαίνοντας καθεμέρα στὸ ἀγαπημένο μου ἄσυλο καὶ γυρίζοντας ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο, εἶχα πατημένο ἀρκετὰ τὸ χορτάρι, ὥστε νὰ σχηματίζεται ἐκεῖ σὰν ἕνα μονοκάτι.

— Αὐτὸ δὲν βγάζει πουθενά, ἀποκρίθηκε ὁ Μάζος. Τελειώνει στὴ ἄκρη-ἄκρη τοῦ θράχου.

— Ἰμπετσίλλε! ἐφώναξε ὁ Βάρθος· πάντα ἕνα μονοπάτι κάπου θὰ βγάζῃ. Δὲν γίνεται ἀλλοιῶς, φρατέλλο μίο!..

«Ἔβγα ἔξω!» (Σελ. 176, στ. 6'.)

Κι' ἡ φωνή του μοῦ ἔδειχνε καθαρά, ὅτι ἐπλησίαζε στὴν ἄκρη, ἀπὸ τὸ μονοπάτι.

— Νά τοι δὲν στῶλεγα; Βγάζει 'ς ἕνα πλάτωμα, ποῦ εἶνε λίγο χαμηλότερα. Ἀπ' αὐτό, θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ καταιβῇ καὶ πιὸ κάτω. Ὁπωσδήποτε, μπορεῖ νὰ εἶνε ἐδῶ ἡ φωλιὰ ποῦ τρύπωσαν τὰ πουλάκια μας.

— Μόνο ποῦ δὲν μπορεῖς νὰ καταιβῇς ἐκεῖ κάτω! παρετήρησε ὁ Μάζος. Οὔτε κατσίκι δὲν θὰ μποροῦσε...

Αἰσθάνθηκα πάλι τὸ αἷμά μου νὰ παγώνῃ.

Κατσίκι δὲν θὰ μποροῦσε,—ὁ Βάρθος ὅμως μπόρεσε. Πῶς, δὲν εἶδα. Ἴσως πιάσθηκε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὶς ρίζες τοῦ δένδρου, ποῦ μοῦ χρησίμευαν γιὰ σκάλα. Ὁπωσδήποτε βρέθηκε στὸ μικρὸ «πλάτωμα». Εὐτυχῶς δὲν εἶδε τὴ σπηλιά, ὅπου κρυμμένος ἐγώ, ἐδοκίμαζα τὴ φοβερώτερη ἀγωνία, καὶ προχώρησε προσεκτικὰ ὡς τὴν ἄκρη.

— Ἄ, μπᾶ! ἔκαμε. Δὲν θὰ μπόρεσαν νὰ καταιβοῦν ἀπὸ δῶ. Εἶνε γκρεμνὸς ὡς τὴ θάλασσα.

Γύρισε γιὰ νἀναιβῇ καὶ τότε εἶδε τὴν τρύπα τῆς σπηλιᾶς. Ἴσως νὰ μὴν τοῦ ἦλθε ἀμέσως ἡ ἰδέα, ὅτι κάποιος ἀπὸ μᾶς μπορεῖ νὰ εἶχε κρυφθῆ ἐκεῖ - μέσα. Ἔτσι, μηχανικῶς, στάθηκε μιὰ στιγμή, γιὰ νὰ ρίξῃ μιὰ ἀδιάφορη ματιά.

Μιὰ ἀδιάφορη ματιά,—καὶ τὰ μάτια του ἀπάντησαν τὰ δικά μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΣΕ ΠΟΛΥ ΑΣΧΗΜΗ ΘΕΣΙ

Ἀνέλπιστη ἀντίσταση

Ὅταν τὰ μάτια τοῦ Βάρθου Μπαρμπούτζη ἀπάντησαν τὰ δικά μου, ἔλαμψαν ἀπὸ μιὰν ἄγρια ἀστραπὴ θριάμβου.

— Ἔβγα ἔξω! μ' ἐπρόσταξε τραχιά.

Ὑπήκουσα, γιὰ νὰ μὴ μὲ τραβήξῃ διὰ τῆς βίας, ποῦ θὰ ἦταν γιὰ μένα ἀκόμη χειρότερη ταπείνωσις.

— Ἀνέβα! μ' ἐπρόσταξε πάλι, δείχνων τὴν πλαγιὰ τοῦ θράχου.

Ἄρχισα νὰ σκαρφαλώνω. Ἀλλὰ αἰσθάνθηκα ἔξαφνα τέτοια λιποψυχία, ὥστε ποτὲ δὲν θὰ κατώρθωνα νὰ φθάσω ἐκεῖ ἀπάνω, ὅσο κι' ἂν πιανόμουν ἀπὸ τὴς κρεμασμένες ρίζες τοῦ δένδρου, ἂν ὁ Μάζος, κατὰ διαταγὴ τοῦ ἀδελφοῦ του, δὲν μ' ἄρπαζε ἀπὸ τὰ χέρια καὶ δὲν μ' ἔστηνε ὄρθιο στὰ πόδια μου.

Ἀνέβηκε ἀπὸ πίσω μου κι' ὁ Βάρθος. Κι' ἀμέσως μ' ἐπῆρε ἀπὸ τὸν ἀδελφό του καὶ μ' ἔσφιξε μὲ τὰ σιδερένια του χέρια.

— Ἔ, τώρα ποῦ κρατῶ αὐτόν, κρατῶ καὶ τὸν ἄλλο! εἶπε ἰταλικὰ μὲ τὸ ἀπαίσιο γέλιο του.

Εἶχα λιποψυχήσῃ, καθὼς εἶπα, ὅταν εἶδα τὴς τελευταῖές μου ἐλπίδες νὰ διαψεύδωνται ἀπὸ τὴ φοβερώτερη πραγματικότητα. Ἀλλὰ δὲν ξέρω πῶς, τὸ σκληρὸ καὶ περήφανο ἐκεῖνο γέλιο τοῦ Βάρθου, ξαφνικά, ἐξύπνισε πάλι μέσα μου τὴ δύναμι, τὸ θάρρος.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΙΔ'.—ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ

[*Διάλεξις τοῦ κ. Παύλου Νιρβάνα*]

Ἐγεννήθη εἰς τὴν Λευκάδα τὸ 1824 ἀπὸ μεγάλην καὶ πλουσίαν ἠπειρωτικὴν οἰκογένειαν ἀρματωλῶν. Ἐσπούδασε τὰ ἐγκύκλια εἰς τὴν Κέρκυραν. Ἀξηκολούθησε τὰς σπουδάς του εἰς τὴν Ἑλβετίαν καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ τὰς συνεπλήρωσεν εἰς τὴν Πίζαν τῆς Ἰταλίας, ὅπου τὸ 1848 ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τῆς Νομικῆς. Τὸ 1857 ἐξελέγη βουλευτὴς Λευκάδος εἰς τὴν Ἰόνιον Βουλὴν καὶ διετέλεσε τοιοῦτος μέχρι τῆς Ἑνώσεως τῆς Ἑπτανήσου, τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ἐκ τῶν πρωτεργατῶν. Κατόπιν ἀντεπροσώπευσε τὴν ἐλευθέραν πλέον πατρίδα του εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Ἀθηνῶν. Ἀλλὰ τὸ 1869 διακόπτει τὸ πολιτικόν σταδιόν του καὶ ἔκτοτε ἰδιωτεύει εἰς τὴν Λευκάδα, εἰς τὴν προσφιλῆ του Μαδουρήν, καλλιεργῶν τὰ κτήματά του καὶ τὴν ποίησιν. Εἶνε ἤδη πανελλήνιου φήμης ποιητὴς καὶ τὸ 1871 τὸν προσκαλεῖ τὸ Πανεπιστήμιον νὰ ἐκφωνήσῃ ποίημα εἰς τἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Πατριάρχου. Τὸ θαυμάσιον ποίημα («Πῶς μᾶς θωρεῖς ἐκεῖνος») καὶ ἡ ἔξοχος ἀπαγγελία ἐξήγειραν θύελλαν ἐνθουσιασμοῦ. Ἀλλὰ τὴν ἀλησμόνητον ἐκείνην ἡμέραν, ὁ ποιητὴς συνεκινήθη τόσον πολύ, ὥστε ἐλιποθύμησε. Ἀπὸ τότε ἐξεδηλώθη ἡ καρδιακή του νόσος, ἡ ὁποία, τὸ 1879, τὸν κατεδίβασε προώρως εἰς τὸν τάφον.

Ὁ Ἀριστοτέλης Βαλαωρίτης ἦτο ὡραῖος, μεγαλόσωμος, χειροδύναμος καὶ λεοντόκαρδος. Εἰς τὸ πρόσωπόν του ἔβλεπες καθαρὰ τὴν σφραγῖδα τῆς μεγαλοφυΐας ἐκείνης, ἡ ὁποία διαλάμπει εἰς τὰ ποιητικά του ἔργα. Τὰ κυριώτερά του εἶνε τὰ «Μνημόσυνα», ἡ «Κυρὰ Φροσύνη», ὁ «Θανάσης Διάκος», ὁ «Ἀστραπόγιαννος», ὁ «Φωτεινός». Ἦτο ὁ ὑπέροχος ρωμαντικὸς ψάλτης τῆς ἁρματωλικῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία τὸν ἐγέννησεν. Μετὰ τοῦ Διονυσίου Σολωμοῦ, σκέπεται εἰς τὴν ὑψηλοτέραν κορυφὴν τοῦ νεοελληνικοῦ Παρνασσοῦ.

Ἀπὸ τὸν «Θανάση Διάκο»

[*Ἀνοιξιάτικη αὐγή*]

Ἀαλοῦν ἡ πέρδικες γλυκὰ
κι' ὁ ἥλιος, στὴ χαρά του,
Ἀπλώνει μιὰν ἀχτίδα του
Στὰ παρδαλά τους στήθια
κι' αὐτὲς ἀναγαλλιάζουν.
Κατάκορφα στὸν οὐρανὸ
πετιέται κι' ὁ πετρίτης,
Τἀητοῦ πρωτοπαλλήκαρο,
νὰ βάψῃ τὰ φτερούγια
Μέσ' στὸν αἰθέρα τῆς αὐγῆς,
πρὶν ἔβγῃ στὴν παγάνα.
Πλένουν τὰ φύλλα στὴ δροσιὰ
χαρούμενα τὰ ρείκη.
Καὶ στὸ ἀλαφρὸ τὸ φύσημα
τοῦ ἀγέρα, ποῦ διαβαίνει
Συναπαντοῦσε φιλικά,
μὲ τὸν ἀνασασμό του,
Τὸ θροῦμπι, τὴν ἀλιφασκιά,
τὸ σφολαχτό, ἡ μυρτούλα.
Δακρύζανε τἀπάρθενα
τὰ χιόνια στὸ λιοπύρι.
Ἐκυματίζαν τὰ σπαρτά,
—χαρὰ τοῦ ζευγολάτη,—
Καὶ κάπου-κάπου ἀνάμεσα
ξεπρόβαινε ἕνα στάχυ,
Κ' ἔγερνε 'δῶ κ' ἔγερνε 'κεῖ
Τὸ τρυφερὸ κεφάλι.
Ὡσὰν νὰ παραμόνευε
νὰ ἰδῇ κι' αὐτὸ τὸν Διάκο.

ΔΥΟ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

(ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ)

[*Συνέχεια· ἴδε σελίδα 169*]

— Προδότη; Ποιὸν λοιπόν;

— Ἕνα κακοῦργο τοῦ χειρίστου εἴδους! ἀποκρίθηκε ὁ ἀρχηγός.

Κ' ἐγὼ ἔψαχνε ὁλοένα τὰ δωμάτια, διηγεῖτο στοὺς πρόθυμους ὁδηγούς του μὲ τὶ ἀπίστευτο θράσος τοὺς ἐπετέθη στὸ δρόμο ἕνας μανιακός, πῶς κατώρθωσε, μόνο μὲ πετρῖες, νὰ τὸν κρατήσῃ παραζαλισμένο ἕνα ὁλόκληρο τέταρτο τῆς ὥρας, καὶ πῶς εἶχε πληγώσῃ βαρειὰ ἀρκετοὺς ἀπὸ τοὺς στρατιῶτές του.

— Καὶ τὸ χειρότερο, τὸ ἐξευτελιστικώτερο ἀπ' ὅλα, ἐπρόσθεσε στὸ τέλος μὲ λύσσα, εἶνε ὅτι ὁ ἐχθρὸς αὐτὸς εἶνε ἕνα παιδί!

— Παιδὶ τοῦ Παρισιοῦ! εἶπε ἡ Νικέττα, πρὸς μεγάλο τρόμο τοῦ πατέρα της.

— Φυσικά, ἀποκρίθηκε ὁ ἀξιωματικός· μόνο στὸ Παρίσι βλέπει κανεὶς χαμίνια μὲ τέτοιο ἀνήκουστο θράσος. Ναί, μ' αὐτὸν τὸν ξέρουμε· ἂν τὸν ἰδοῦμε, θὰ τὸν γνωρίσουμε, κι' ἂν πέσῃ ποτὲ στὰ χέρια μας, δὲν ἔχει! κρεμάλα χωρὶς καμμιὰ διαδικασία.

Ἀφοῦ ἐτελείωσε ἡ ἔρευνα στὰ δωμάτια, οἱ στρατιῶτες μπῆκαν καὶ στὸ ἐργαστήρι, ὅπου ἡ Νικέττα τοὺς ἔδειξε τὴς ὡραῖες μάσκες καὶ τὰ κοστούμια.

— Μπᾶ! περίεργο πρᾶγμα!... ἐφώναξε ἄξαφνα ὁ ἀξιωματικός, στεκόμενος μπροστὰ στὴν κουκλα, ποῦ ἐβάσταζε τὸ κοστοῦμι τοῦ Διαβόλου. Μὰ πολὺ περίεργο!

— Τί πρᾶγμα, κύριε ἀξιωματικέ; ρώτησε ἡ Νικέττα.

— Μοῦ φάνηκε πῶς κουνήθηκαν τὰ μάτια αὐτῆς τῆς μάσκας. Γιὰ φανταστῆτε!

— Ἀλήθεια! καὶ μένα!.. ὡμολόγησε μὲ ἀρέλεια ὁ κὺρ Γκοντινώ.

Ὅλοι οἱ στρατιῶτες τότε εἶπαν τὸ ἴδιο. Καὶ συνεγάρησαν τὸν καλλιτέχνη γιὰ τὴν ἔκτακτη ἐπιτυχία ἐκείνης τῆς μάσκας. «Σὰ ζωντανὴ, καλέ!...»

Ὁ κὺρ Γκοντινώ, κολακευμένος, τοὺς ἔβγαλε γλυκὸ κρασί. Κι' οἱ στρατιῶτες ἔφυγαν ἐνθουσιασμένοι καὶ ὁρκιζόμενοι, ὅτι δὲν ἐγνώρισαν στὸ Παρίσι καλλίτερο Μπουργκινιόνο ἀπὸ τὸν ζωγράφο ἐκεῖνο.

Ἡ Νικέττα τοὺς ἐξέβγαλε ὡς τὸ δρόμο, ἔπειτα γύρισε, κλείδωσε ἀπὸ μέσα τὴν ξώπορτα κ' ἔτρεξε νὰ βρῇ τὸν πατέρα της.

— Οὔφ! ἔκαμε μὲ βαθὺ ἀνασασμό.

— Οὔφ! ἀποκρίθηκε μιὰ πνιγμένη φωνή, ποῦ ἔκαμε τὸν Γκοντινὸ νἀναπηδήσῃ.

— Ἔβγα, Ἀντρέα, εἶπεν ἡ Νικέττα· ὁ κίνδυνος πέρασε.

— Τί; ἐφώναξε ὁ ζωγράφος, βλέπων νὰ κουνιέται τὸ κόκκινο σὰν τὴ φωτιὰ κοστοῦμι τοῦ Διαβόλου· ἐκεῖ μέσα ἦταν;

—Εὐχαριστῶ, ξαδέλφη, εἶπε ὁ Ἀντρέας, ἐμφανιζόμενος· μ' ἔσωσες καὶ θὰ σοῦ τὸ χρωστῶ γιὰ πάντα. Ξέρετε ὅμως ποῦ λίγο ἔλειψε νὰ προδοθῶ;

— Γιατί;

— Γιατὶ κόντεψα νὰ βάλω τὰ γέλια, ὅταν εἶδα τὰ μοῦτρα ποῦ ἔκαμε ὁ ἀξιωματικὸς κυττάζοντας τὴ μάσκα, τὴ στιγμὴ ποῦ ἐγώ, ἀπὸ πίσω, τοῦ ἔβγαλα τὴ γλῶσσά μου.

— Νὰ κάνῃς γκρεμάτσες σὲ τέτοιες ὧρες; ἐφώναξε ὁ κὺρ Γκοντινώ, κατάπληκτος γιὰ τὴν ἀψηφησιὰ τοῦ ἀνεψιοῦ του. Θὰ σοῦ ἄξιζαν...

— Συγχαρητήρια! ἐσυμπλήρωσε ἡ Νικέττα.

Ἡ φαιδρότης τῶν παιδιῶν διέλυσε ἐπιτέλους τὴς ἀνησυχίες τοῦ ζωγράφου. Ἀνέλαβε μάλιστα νὰ ὀγῇ ἔξω καὶ νὰ ἐξετάσῃ ποιὰ ὥρα θὰ μποροῦσε ὁ Ἀντρέας νὰ φύγῃ, χωρὶς νὰ διατρέξῃ μεγάλους κινδύνους. Ἡ Νικέττα τοῦ ἐσύστησε νὰ εἶνε προσεκτικός, γιατὶ ἡ ἐλαχίστη ἀκριτομυθία μποροῦσε νὰ τοὺς καταστρέψῃ ὅλους.

— Ὁ κίνδυνος ποῦ πέρασες, θὰ σοῦ γίνῃ τοὐλάχιστο μάθημα γιὰ τὸ μέλλον; ρώτησε ἡ Νικέττα τὸν ξάδελφό της, ἅμα ἔμειναν μόνοι.

— Βγάλ' το ἀπὸ τὸ νοῦ σου, ξαδέλφη! τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Ἀντρέας. Ὅσο ὑπάρχουν στὸ Παρίσι στρατιῶτες τοῦ Δούκα τῆς Μπουργκόνιας, τίποτα δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ τοὺς πολεμῶ!

— Μὰ μονάχος σου, τὶ θὰ κατορθώσῃς;

— Ἔχεις λάθος, ξαδέλφη, δὲν εἶμαι μονάχος. Οἱ δυσαρεστημένοι, ποὺ ἀφορμὴ ζητοῦν γιὰ νὰ ἐπαναστατήσουν, εἶνε πλῆθος ἀμέτρητο! Τὸ σύνθημα μόνο περιμένουν.

— Καὶ, κατὰ τὴ γνώμη σου, ποιὰ θὰ ἦταν αὐτὴ ἡ ἀφορμή, αὐτὸ τὸ σύνθημα;

— Ξέρω κ' ἐγώ;... Ἕνα μικρὸ κίνημα, μιὰ χειρονομία, ἴσως μιὰ κραυγή... Ἄχ, ἂν μποροῦσα νὰ μαντεύσω. Ἀλλὰ ὑπομονή! Εἴμαστε ἕνα σωρὸ παιδιά, χαμίνια, ὅπως μᾶς λένε περιφρονητικά, ποῦ ζητοῦμε τὴν εὐκαιρία. Καὶ σὲ βεβαιῶ, ξαδέλφη, ὅτι ἂν παρουσιασθῇ, δὲν θὰ τὴν ἀφίσομε νὰ περάσῃ. Τότε θὰ ἰδοῦν τὶ ἀξίζουν τὰ «χαμίνια» τοῦ Παρισιοῦ.

«Οἱ στρατιῶτες ψάχνουν τὰ σπίτια...» (Σελ. 169, στ. γ'.)

— Σούτ! τὸν ἔκοψε ἄξαφνα ἡ Νικέττα. Φωνάζουν ἀπέξω. Στάσου νἀκούσωμε.

Πραγματικῶς. Ἀπέξω κάποιος κτυποῦσε τὴν πόρτα δυνατὰ κ' ἐφώναζε:

— Ἔ! ἀνοίξτε!... δὲν ἀκοῦτε;.. Ἔ!.. Δὲν εἶνε κανένας μέσα;

— Ποιὸς εἶνε; ρώτησε ἡ Νικέττα πρὶν ἀνοίξῃ.

— Ἐγώ, ὁ Θωμᾶς, ἀποκρίθηκε μιὰ φωνή. Σεῖς εἶσθε, δεσποινὶς Νικέττα;

— Ναί, τὶ μὲ θέλεις;

— Νὰ σᾶς πῶ ἐκ μέρους τοῦ μεσσὶρ Γκωλτιέρου, τοῦ ταβερνιάρη τοῦ Χρυσοῦ Κόκκορα, ὅτι ἔπισσαν τὸν πατέρα σας καὶ τὸν ἔχωσαν στὴ φυλακὴ τοῦ Πρεβώτου. Τρέχει μεγάλο κίνδυνο. Αὐτὸ ἦλθα νὰ σᾶς πῶ. Καληνύχτα καὶ καλὸν ὕπνο!

— Τὸν πατέρα μου...στὴ φυλακή; ἐψιθύρισε κατάπληκτη ἡ Νικέττα. Γιὰ ποιὸ λόγο; Μήπως ἔμαθαν τὶ συνέβη σήμερα ἐδῶ;

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Ἴδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομ. τοῦ, Κεφ. Β

Σ' ΕΝΑ ΦΙΛΟ ΜΟΥ

(Ἀφιέρωσις σὲ τὸν Ν. Δ. Α.)

Ἔρμη καὶ ξένη τὴν ψυχή μου νοιώθω
Σὲ κόσμον ἄγνωστο νὰ τριγυρνᾷ
Κι' ἀδιάκοπα νὰ κλαίῃ, νὰ ξεφωνᾷ,
Ζητῶντας τὴ φιλία σου μὲ πόθο...

Μὰ βλέπω νὰ χωρίζῃ μας τὸν γρόθο
Τῆς Μοίρας, τῆς σκληρῆς, ποὺ κυβερνᾷ
Κι' ἡ ἀγανάχτηση στὰ δάκρυά μου, τάγνί,
Σμίγει κι' ἕνα ἄλλο δάκρυο, ἀλλὰ νόθο..

Μὰ κάποτε γλυκαίνει μου τὴ θλίψη,
Μ' ἀχτίδα φέγγοντας, ἀσθενικιά,
Ἡ Ἐλπίδα, ἡ ἀστείρευτη, ἡ γλυκειά...

Καὶ σκέφτουμαι: ἂν τώρα μοῦχῃ λείψῃ ...
Ἡ ἀγάπη σου, ἡ ἀγνή, ἡ ἀδελφικιά,
Δὲν θἄνε πάντα ἡ Μοῖρα μας κακιά!

Νικητὴς τῆς Ἄθριον

ΣΧΟΛΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΚΑΚΟΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Χαρές, ξεφωνητά, γέλια ἀντήχησαν σ' ὅλο τὸ σπίτι, γιατὶ θὰ πηγαίναμε νὰ περάσωμε τὸ Πάσχα στ' ὥμορφο χωρισοδάκι. Ὁ καλὸς θεῖος μᾶς προσκαλοῦσε στὸ κτῆμα του γιὰ τὲς διακοπὲς τοῦ Πάσχα κ' ἐπρομηνύοντο γλέντια καὶ παιγνίδια θαυμάσια. Τ' ἀδελφάκια μου,ἐπειτα ἀπὸ τὸν πρῶτον ἐνθουσιασμό, μαζευτήκαν ὅλα μαζὺ κι' ἐσχεδίαζαν τὰ παιγνίδια ποὺ θἄπαιρναν μαζί τους. Ἡ ἀδελφή μου κι' ἐγὼ σκεπτόμαστε μὲ χαρὰ τὰ τρεξίματα, τὲς βαρκάδες. τὸ ψάρεμα, κι' ὅλες τὲς διασκεδάσεις ποὺ θὰ δοκιμάζαμε. Καὶ πόσο γρήγορα, θεέ μου, θὰ φεύγαμε! Ὁ πατέρας εἶχε πῆ σὲ τρεῖς 'μέρες νἄμαστε ἕτοιμοι: Δηλαδή, θὰ φεύγαμε δυὸ 'μέρες πρὶν κλείσουν τὰ σχολεῖα.—«Τί καλά, μοῦ λέει ἡ ἀδελφή μου, τραβῶντάς με λιγάκι παράμερα, θὰ γλυτώσωμε καὶ τὸ διάβασμα γιὰ τοὺς διαγωνισμούς.»—«Βέβαια, τῆς ἀπαντῶ μ' ἕνα ἀγκάλιασμα ἀπὸ ἐνθουσιασμό, θἄμαστε καὶ κουτές, τώρα παραμονὲς ταξειδιοῦ, νὰ κοκκινίσωμε τὰ μάτια μας στὸ διάβασμα.» Καὶ πηδηκτές, χαρούμενες, τρελλές, ἀνεβοκατεβήκαμε τὸ σπίτι, βλέποντας τὲς προετοιμασίες. Ἔτσι πέρασαν αἱ 'μέρες κ' ἔφθασεν ἡ ποθητή μέρα τοῦ φευγιοῦ. Ὅλα τὰ πράγματά μας ἕτοιμα, κατεβασμένα στὸ κάτω πάτωμα, περίμεναν τὸν ἄνθρωπο νὰ τὰ μπαγκόρῃ. Ἡ μητέρα πολυάσχολη ἑτοίμαζε πρόχειρα φαγιὰ γιὰ τὸ μεσημέρι καὶ 'μεῖς τὰ παιδιὰ περιμέναμε στὴν αὐλὴ τὸν πα ἐρα νἄλθῃ νὰ φᾶμε, γιατὶ στὴς 2 μ. μ. τὸ βαπόρι θἄφευγε. Χτύπησε ὅμως 12 κι' ὁ πατέρας ποῦ νὰ φαγῇ. Ἡ ἀνυπομονησία μας εἶχε κορυφωθῇ,ὅταν τὸ ρολόϊ ξανακτύπησε μισή. Ἐπὶ τέλους φάνηκε ἀπὸ τὴ γωνία τοῦ δρόμου. Μπῆκε μέσα, συλλογισμένος καὶ χωρὶς νὰ μᾶς μιλήσῃ καλὰ - καλά, 'φώναξε τὴ μητέρα καὶ κάτι τῆς εἶπε ἰδιαιτέρως. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν γ' ἀναβληθῇ τὸ ταξεῖδί μας γιὰ τρεῖς 'μέρες.

Πέρασεν ὡς τόσο γρήγορα κι' αὐτὸ τὸ διάστημα κι' ἦλθε πάλι ἡ στιγμὴ τοῦ φευγιοῦ. Ὅλοι στὸ σπίτι εἶχαν τὴν ἴδια χαρά, τὸν ἴδιον ἐνθουσιασμό. Δυὸ μόνο ξεχώριζαν λυπημένες: ἡ ἀδελφή μου κι' ἐγώ. Ἡ μητέρα ποῦ δὲν ἤξερε τὴν αἰτία, νόμιζε πῶς εἴμασταν ἀδιάθετες καὶ παρηγοριοῦνταν πῶς μὲ τὴν ἀλλαγὴ θ' ἀλλάξωμε κέφια. Ἄχ, ἂν ἤξερε πόσο μᾶς βασάνιζε ἡ συνειδησίς μας, γέροντας πάντα ἐμπρός μας τάσχημα γραπτά μας, θ' ἀνησυχοῦσε πολὺ περισσότερο ἡ καλὴ μητερίτσα ἀφ' ὅ,τι ἂν εἴμασταν ἄρρωστες. Θἄχυνε ἴσως καὶ δάκρυα, ὦ ναί, γιατὶ τὰ παιδιά της φάνηκαν κακά. Μὰ δὲν τῶμαθε παρ' ὅταν ἐπανορθώσαμε τὴν κακή μας πρᾶξι, μὲ διπλῆ ἐπιμέλεια, μὲ διπλῆ ἐργατικότητα, καὶ μᾶς ἐσυγχώρησε.

Γκραζιέλλα

ΤΥΦΛΟΣ

Περνάει, βαστάζοντας στὰ χέρια του,
ἕνα παλιό, ἀξεσκόνιστο βιολί,
καὶ κλαίει μεσ' στὴς χορδὲς τὴ μαύρη [μοῖρα του,
ὤ! εἶνε τὸ κλάμμα του πικρό, πικρὸ πολύ!
Ἡ Λύπη, ἡ δυστυχία, οἱ πίκρες του
στὸ μέτωπό του ἀπάνω εἶνε γραμμένα.
Ὁ πόνος καὶ τὰ μάθια τὰ γεράματα
τ' ἄσπρα τὰ χείλη του ἔχουν σφραγισμένα.
Ὁ δύστυχος, ποτὲ σὲ καμμιὰν ἄκρη
δὲν ἔνοιωσε χαρά: πίκρα καὶ δάκρυ.
Τὸ τραγοῦδι του σκορπιέται στὸν ἀέρα
ἀπ' τὴς χορδὲς τοῦ ἀξεσκόνιστου βιολιοῦ
καὶ ψέλνει, καθὼς πάει μ' ἀργὸ βῆμα,
ἄλλους θεοὺς, ἄλλου καιροῦ, παληοῦ.

Στενημαχιωτάκι

ΤΙ ΘΑΘΕΛΑ

Θὰ τἄθελα δικά μου ἐκεῖνα τὰ παραμυθένια τὰ πάλλευκα παλάτια, μὲ τοὺς πολλοὺς τους πύργους, τὰ κρυσταλλένια τὰ νερὰ καὶ τὰ βαθύσκια δάση;..

Τὸ μικρὸ τολοκόκκινο σπιτάκι, τὸ στημένο στὴ μέση τοῦ καταπράσινου τοῦ κάμπου μὲ τὶς χίλιες παπαροῦνες, μεγάλη παπαροῦνα αὐτό, τἄθελα δικό μου ;.

Θἄθελα νὰ μποροῦσα νὰ διευθύνω τὸ μαγεμένο τοῦτο τὸ βιολί ;

Νάμουνα Γκαῖτε, Σίλλερ, Μπετόβεν, θἄθελα;..

Ὤ! σᾶς τὰ χαρίζω ὅλα αὐτά.

Θἄθελα νὰ μποροῦσα νἀνοίξω τὰ φτερά μου, ἔστω καὶ ἀνάμεσα ἀπ' τὰ κάγκελα τοῦ κλουβιοῦ.

Ἴρις

Ο ΕΝΟΧΟΣ ΒΡΑΧΙΩΝ

Κάποιος ὠδηγήθη πρὸ τοῦ δικαστοῦ.

Ὁ μάρτυς εἶπε, ὅτι τὴν προηγουμένη ἡμέρα ὁ κατηγορούμενος εἶχε κλέψῃ ἀπὸ ἕνα καλάθι ἑνὸς ὀπωροπωλείου ὁλίγα ἀπίδια. Ὁ δικηγόρος, εἶπε 'στὸν δικαστή:

«Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἔκλεψε ὁλίγα ἀπίδια μὲ τὸν δεξιό του βραχίονα. Ὁ δεξιός του βραχίων εἶνε ἔνοχος, ἀλλ' ὄχι αὐτὸς ὁ ἴδιος· καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ τιμωρήσετε ὁλόκληρο τὸ σῶμα ἐπειδὴ ἕνα ἀπὸ τὰ μέλη του εἶνε ἔνοχο.»

— Ἔχετε ἐντελῶς δίκαιο, ἀπήντησεν ὁ δικαστής· «τότε, καταδικάζω τὸν δεξιό βραχίονα τοῦ κατηγορουμένου εἰς ἓξ μηνῶν φυλάκισι. Τώρα, ὁ κατηγορούμενος θὰ πάῃ 'στὴν φυλακή, μὲ τὸ δεξιό του βραχίονα, ἂν ἐπιθυμῇ ...»

Ὅλοι 'στὸ δικαστήριο ἄρχισαν νὰ γελοῦν, ἀλλὰ γέλασαν περισσότερο, ὅταν εἶδαν τὸν κατηγορούμενο νὰ ξεβιδώνῃ τὸν δεξιό του βραχίονα... Ἦταν ξύλινος !..

Τότε τὸν ἔδωσε 'στὸν δικαστή, λέγων: «Νά, τὸ δεξί, ἔνοχό μου χέρι, κύριε, δὲν θέλω νὰ 'πάγω μαζύ του 'ςτὴ φυλακή...»

(*Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ*) ***Ἀφρισμένο Κῦμα***

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ

Ἕνας φτωχὸς ἄνθρωπος εἶχε ἕνα παπαγάλο. Τὸ μόνο, ποῦ ὁ παπαγάλος εἶχε μάθει νὰ λέῃ, ἦταν «οὔτε ἀμφιβολία πρέπει νὰ ὑπάρχῃ γιαυτό.» Ὅλη τὴν ἡμέρα δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ σφυρίζῃ καὶ νὰ λέῃ «οὔτε ἀμφιβολία πρέπει νὰ ὑπάρχῃ γι' αὐτό».

Μιὰ φορά, ὁ κύριός του ἀπεφάσισε νὰ τὸν πουλήσῃ· πῆγε λοιπὸν στὴν ἀγορὰ καὶ φώναζε: «200 δραχμὲς γιὰ τὸν παπαγάλο μου! Ποιὸς θέλει νὰ τὸν ἀγοράσῃ!»

Κάποιος, ἀκούοντας τὴν ὑπερβολικὴ τιμή, ἐγύρισε στὸν παπαγάλο καὶ ρώτησε: «Κοκό, ἀξίζεις 200 δραχμές ;»

«Οὔτε ἀμφιβολία πρέπει νὰ ὑπάρχῃ γι' αὐτό», ἀπήντησε αὐτὸς κατὰ τὴ συνήθειά του. Κι' ὁ ἄνθρωπος εὐχαριστήθηκε ἀπὸ τὴν ἀπάντησι καὶ ἀγόρασε τὸν παπαγάλο.

Τραγοῦδι τῆς Λεντεριᾶς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ξέρεις, Φιφίκα, τί μοῦ ἔκανε πιὸ μεγάλη ἐντύπωσι στὴν Ἔκθεσι; Ἔνα ρολόϊ ποῦ παίχνει, ποῦ κάθε ὥρα ἔρριχνε μιὰ πιστολιά.

— Γιατί;

— Γιὰ νὰ σκοπεύῃ τὸν καιρό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φαιδροῦ

* * *

— Τάκη, νὰ μὴν παίζῃς μὲ τὰ σπίρτα, γιατὶ θὰ βάλῃς φωτιά.

Καὶ ὁ Τάκης:—Δὲν θὰ καῇ τὸ σπίτι, γιατὶ εἶνε ἀσφαλισμένο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄρεως

* * *

Ὁ *Καθηγητής*.—Ἐσὺ νὰ μοῦ εἰπῇς τὰς ὥρας τοῦ ἔτους.

Μαθητής. — Ἄνοιξις, θέρος, φθινόπωρον, χειμών.

Καθηγητής.—Πολὺ καλά! Καὶ τώρα εἰ ὥραν ἔχομεν;

Μαθητής.—Πέντε καὶ δέκα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐφήβου Ἑρμοῦ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τόμους τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης διὰ νὰ περνᾶτε ὡραῖα τὰς ὥρας σας.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 165ος ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

ΔΙΑ ΤΗΝ Β'. ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1917

1.— Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον δικαιοῦνται νὰ λάβουν μέρος; δωρεὰν μέν, ὅλοι ὅσοι. ἔχουν *ψευδώνυμον* διὰ τὸ 1917, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ *λεπτῶν 50* εἰς γραμματόσημον, οἱ λοιποὶ συνδρομηταί, καὶ *δραχμῆς μιᾶς* (*δρ. 1*) οἱ ἀγοραστά.

2.—Ἕκαστος τῶν διαγωνιζομένων ὀφείλει νὰ στείλῃ ἀπὸ μίαν Συλλογὴν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων *πρωτοτύπων*, *ἰδικῶν του*, *ἀδημοσιεύτων*, αἱ ὁποῖαι δὲν πρέπει νὰ εἶνε οὔτε ἐλεγμένοι τῶν 10, *οὔτε περισσότεραι τῶν 15*.

3.—Κάτωθεν τῆς τελευταίας Πνευματικῆς Ἀσκήσεως, μετὰ τὴν λέξιν Τέλος, ὁ διαγωνιζόμενος ὀφείλει νὰ γράψῃ τὴν ἑξῆς: «Διαβεβαιοῦν καὶ νὰ ὑπογράψῃ αὐτὴν μὲ τὸ *ἀληθές* του ὄνομα: «Ἐπὶ λόγῳ τιμῆς, διαβεβαιῶ τὴν Διάκλασιν, ὅτι ὅλας τὰς ἀνωτέρω Πνευματικὰς Ἀσκήσεις συνέθεσα μόνος μου, οὐδεμίαν δ' ἐξ αὐτῶν ἀντέγραψα ἀλλαχόθεν ἐκ χειρογράφου ἢ ἐξ ἐντύπου, οὔτε ἤκουσα (ἐκτὸς τῶν Δημωδῶν καὶ Ἀρχαίων Αἰνιγμάτων), λεγομένην παρ' ἄλλου.»

4.—Ὅταν ἡ Διάπλασις σχηματίσῃ βάσιμον ὑπόνοιαν, ὅτι μία συλλογὴ (καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ἀποστολεὺς αὐτῆς βεβαιώνῃ ἐπὶ λόγῳ τιμῆς τὸ ἐναντίον), *εἴτε ἀντίγραφον* ξένης ἐργασίας, εἴτε δημοσιευμένης, εἴτε ἀνεκδότου, εἴτε ὑπεξαιρεθείσης, εἴτε ἐκουσίως παραχωρηθείσης, δικαιοῦται νὰ τὴν ἀποκλείσῃ ἐκ τοῦ Διαγωνισμοῦ καί, ἂν βέλῃ, νἀναφέρῃ εἰς τὰ Ἀποτελέσματα τὰ ὀνόματα τῶν διὰ τοιοῦτον λόγον ἀποκλεισθέντων.

5.—Ἐφ' ὅσον θὰ δημοσιεύωνται—ἀπὸ 1ης προσεχοῦς Ἰουνίου,—αἱ ἐγκριθησόμεναι Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ, δικαιοῦται καὶ παρακαλεῖται μάλιστα ἕκαστος συνδρομητής, νὰ καταγγέλλῃ ὅσας ἐξ αὐτῶν ἤθελε τυχὸν ἀνακαλύψῃ ὡς προερχομένας ἐξ ἀντιγραφῆς δημοσιευμένων. Ἡ καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε ὡρισμένη καὶ ἀποδεδειγμένη, νὰ σημειοῦται δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ, ἐξ οὗ ἡ ἀντιγραφή, τὸ ἔτος, ὁ τόμος, ἡ σελὶς καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἔχει δημοσιευθῇ ἡ καταγγελλομένη Ἄσκησις.

Αἱ καταγγελίαι, ἐξελεγχόμεναι καὶ ἀποδεικνυόμεναι ἀληθεῖς, θὰ ἐγγράφωνται εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ βιβλίον καί, κατὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν βραβείων τοῦ Διαγωνισμοῦ, ὄχι μόνον δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψει αἱ κλοπιμαῖαι Ἀσκήσεις ἑκάστης συλλογῆς, ἀλλὰ καὶ θὰ ἀφαιρῆται ἴσος ἀριθμὸς ἐκ τῶν μὴ καταγγελθεισῶν.

6.—Ἡ συλλογὴ πρέπει νὰ εἶνε ὅσῳ τὸ δυνατὸν πλήρης· νὰ περιέχῃ δηλαδὴ μίαν ἢ δύο Ἀσκήσεις ἑκάστου εἴδους, καθ' ἣν τάξιν δημοσιεύονται συνήθως εἰς τὴν «Διάπλασιν». Ἰδιαιτέρως συνιστᾶται εἰς τοὺς συνδετὰς νἀποφεύγουν τὰ τετριμμένα καὶ τὰ στερεότυπα, τὰ χιλιάκις δημοσιευθέντα, ὡς Ἀετὸς-ἔτος, Λᾶ-Ἴος-Λάϊος, Κάμηλος - Μῆλος κτλ. καὶ νὰ σκέπτωνται ὀλίγον διὰ νὰ κάμνουν νέας, πράγματι πρωτοτύπους ἀσκήσεις, μὲ λέξεις καὶ συνδυασμοὺς ἀνεκμεταλλεύτους.

7.—ΑΠΕΝΑΝΤΙ ἑκάστης Ἀσκήσεως, εἰς τὸ περιθώριον τῆς σελίδος, πρέπει ἀφεύκτως νὰ εἶνε γραμμένη ἡ λύσις της.

8.—Ὅσοι ἐκ τῶν διαγωνιζομένων λησμονήσουν ἢ παραλείψουν σκοπίμως νὰ σημειώσουν εἰς τὸ τετράδιον τὴν ἡλικίαν των, θὰ καταταχθοῦν εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν, *οἱανδήποτε ἡλικίαν καὶ ἂν ἔχουν*.

9.—Αἱ Ἀσκήσεις πρέπει νὰ εἶνε πολὺ καθαρογραμμέναι καὶ εὐανάγνωστοι, εἰς *μεγάλα ἐκ κοινοῦ χάρτου τετράδια*, (χωρὶς δηλαδὴ νὰ διπλώνεται τὸ φύλλον τοῦ συνήθους χάρτου γραφῆς). Χειρόγραφα ἀκατάστατα, μουντζουρωμένα, στενογραμμένα, δυσανάγνωστα, ρίπτονται εἰς τὴ καλάθι.

10.—Αἱ συλλογαί, ἐπιγραφόμεναι : «Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις, διὰ τὸν 165ον Διαγωνισμόν εἶνε δεκταὶ ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 15 Ἰουνίου ἐ. ἔ. (Εἰμπορεῖτε νὰ τὰς στείλετε ὡς χειρόγραφα ὑπὸ τὴν ἐπὶ συστάσει, πληρώνοντες μόνον 25 λεπτὰ ταχυδρομικά].

11.—Κατὰ τὸ διάστημα τῆς Β' Ἐξαμηνίας τοῦ 1917 θὰ δημοσιεύωνται εἰς τὴν «Διάπλασιν Ἀσκήσεις κατ' ἐλευθέραν ἐκλογήν, ἐκ τῶν ἐγκριθησομένων τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ ἀποκλειστικῶς. Τὸν Ὀκτώβριον θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμὸς διὰ τὴν Α' Ἐξαμηνίαν τοῦ 1918. Ἐν τῷ μεταξύ, *οὐδεὶς θὰ δύναται νὰ στέλλῃ Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν*.

Οἱ λοιποὶ ὅροι εἶνε οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς ὅλους πάντων τῶν μεγάλων Διαγωνισμῶν, τοὺς ὁποίους ἐλέπετε εἰς τὸ 5'. Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ περὶ βραβείων (φύλ. 1ον, σελ. 8.)

Γ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ τοῦ τρέχοντος 161ου Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων θὰ δημοσιευθοῦν προσεχῶς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

['Ιδε 'Οδηγοῦ Κιφ. ΙΒ'.]

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀετιδέως

Α	ΔΟΥ	ΔΟΣ	Α
ΝΕΙ	ΚΟΥ	ΝΑΣ	ΛΟΣ
ΒΙΣ	ΣΗ	ΖΟ	ΟΣ
ΜΑ	ΝΙ	ΠΑ	ΝΑ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαί αὗται, ὥστε νἀποτελεσθοῦν πέντε μεγάλοι ποταμοί.

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ "Ηρωος τῶν Βαλκανίων

F**t* d* gr*v*s, *n m*ng* d* m*rs*l

Νἀναγνωσθῇ τὸ Φωνηεντόλιπον τοῦτο.

Λύσεις τοῦ 20οῦ φύλλου

α'.) Πεφρασσός, Πίνδος, Ταΰγετος, Οἴτη, Ὄσσα, Πήλιον.—β'.) Σῦς - Μῦς. — γ'.) Il faut rendre le bien pour le mal.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 98, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 25ην Ἀπριλίου 1917.

ΔΕΝ ἔχω σήμερα πολὺν τόπον. Γι' αὐτὸ μὲ λίγα λόγια θ' ἀπαντήσω σὲ ὅλους.

Τρελλὴ Κορριατοπούλα, ἔλαβα τὸ γράμμα σου τὸ ἀπὸ 24 Φεβρουαρίου. Καθὼς καὶ τἄλλα δυὸ ποῦ κατώρθωσες νὰ μοῦ στείλῃς διαρκοῦντος τοῦ ἀποκλεισμοῦ. Τί νὰ γίνῃ,—ὑπομονή! Εὐχομαι νὰ μπορέσῃς γρήγορα νὰ διαβάσῃς τὸν χαιρετισμόν μου αὐτόν.

Ὁ *Κυματοθραύστης* δὲν σοῦ ἔστειλε ἀκόμη τετράδιον, *Ἶρις*, καὶ θὰ τοῦ τὸ θυμίσω. Ὅσον διὰ τὰ Μικρὰ Μυστικά, αἱ ἐρωτήσεις των εἶνε πάντοτε αἱ ἴδιαι, ὄχι ὅμως κ' αἱ ἀπαντήσεις. Καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν ποικιλίαν ἑνὸς Λευκώματος.

Τὸ *Φτωχὸ Χαμομηλάκι* μὲ πληροφορεῖ, ὅτι πολλὰ βιβλία, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ ἀνέφερε ὁ κ. Φαίδων στὴν ἐπιστολή του, τὰ ἔχῃ διαβάσει. Δὲν εἶνε, λέγει, ἴσως τῆς ἡλικίας του, ἀλλὰ ἔχει μεγάλη κλίσι νὰ διαβάζῃ. Καὶ ὅμως, δὲν εἶνε πάντα ἄβλαβές νὰ διαβάζῃ κανεὶς βιβλία ἀνώτερα τῆς ἡλικίας του.

Ἀπὸ τὸ γράμμα τοῦ *Ε* : Μιὰ μέρα, ἄκουσε ἕνα γέρο νὰ λέῃ σὲ μιὰ γρηά : «Τὰ οὐράνια φρονεῖζουν γιὰ τἀνθρώπινα· τἀνθρώπινα ὅμως δὲν φρονεῖζουν γιὰ τὰ οὐράνια.» Πολὺ καλό!

Ὁ *Ἐθνοφύλαξ* μοῦ γράφει, ὅτι μεθαύριον ποῦ θὰ ἑορτασθῇ ἡ Ἑκατοντετηρὶς τοῦ 21, πρέπει καὶ ἡ Διάπλασις νὰ ἐμφανισθῇ μὲ μεγάλας καινοτομίας. Μὰ βεβαιότατα ποῦ θὰ κάμῃ πολλὰ καὶ ἡ Διάπλασις. Ἔχομεν ὅμως καιρὸν ὡς τότε..

Τὰ σκράντα χρόνια, *Νικηφὰ τῆς Ἄθριον*, δὲν μπορεῖ νὰ ἑορταθοῦν ἔνσι. Ἐόρτασα τὴν Τριακοντετηρίδα μου, ἐπειδὴ δὲν εἶχα ἑορτάσῃ Εἰκοσιπενταετηρίδα. Ἦτο μία ἑορτή, ἡ ὁποία εἶχε καθυστερήσῃ. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπανληφθῇ, πρέπει νὰ ἔλθῃ ἡ Πεντηκονταετηρίς. Αὐτοὶ εἶνε οἱ σταθμοὶ ποῦ ἑορτάζονται : τὰ 25, τὰ 50, τὰ 75, τὰ 100... Ἔε, ὁ Θεὸς ἂς μᾶς ἀξιώσῃ!

Ἡ Ἑβδομος Μνείαι, *Ἄρη*, δὲν λογαριάζεται εἰς τὸ Ἀθρόον. Εἶδες ὅτι σ' ἐπρόλαβα καὶ προκηρύττω σήμερον τὸν νέον Διαγωνισμὸν τῶν Ἀσκήσεων. Ὅσοι ἔχετε ἕτοιμες συλλογές, νὰ μοῦ τὰς στείλετε ἀμέσως. Μὴν περιμένετε τὴν τελευταίαν ἡμέραν.

Ναί, *Κ. Ἀνε. Κρον.*, ἐδιάβασα κ' ἐγὼ στὰς ἐφημερίδας, διὰ τὴν μαθητικὴν συμμορίαν ποῦ λές. Καινούργια θύματα τοῦ Πίγκερτων καὶ Σας. Τί καλὰ ποῦ ἔκαμες νὰ κάψῃς αὐτὰ τὰ φυλλάδια, ποῦ κατὰ λάθος εἶχες ἀγοράσῃ!

Δυστυχῶς, *Γερμανόπαι*, καὶ οἱ Κινηματογράφοι ὅλο «ἀστυνομικά,» παίζουν καὶ δυστυχῶς, ὅλο παιδιὰ πηγαίνουν καὶ τὰ βλέπουν...Θὰ 'κῶ εἰς τὴν *Λούκισσαν*, ὅτι τὴν εὐχαριστεῖς πάρα πολὺ γιὰ ὅσα μοῦ ἔγραψε γιὰ τὸ τετράδιόν σου.

Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, *Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου*, ἔγραψε κι' ὁ κ. Φαίδων τὴν Ἐπιστολή ἐκεινη, γιατὶ ἐμάντευσε πῶς αὐτὴ τὴ γνώμη τὴν ἔχουν πολλοί. Καὶ γι' αὐτὸ εἶπε, ὅτι ὁ σήμερινός ἀναγνώστης εἶνε λιγάκι κακοσυνειδησμένος. Τὸ ξέρω δὰ πῶς ἐσὺ δὲν διαβάζεις τέτοια μυθιστορήματα. Ὄχι μόνο τὰ μαθήματά σου δὲν σοῦ τὸ ἐπιφέρουν, ὅπως λές, ἀλλὰ οὔτε ἡ καλαισθησία σου.

Νὰ καὶ τὸ *Σπαθὶ τοῦ Κωνσταντίνου*, ποῦ εἶχε νὰ μοῦ γράψῃ τέσσερες μῆνες. Καὶ ὡς ὁμολογεῖ, ἐντελῶς ἀδικαιολογήτως. Ἄς μὴ τὸ ξαναπάμῃ λοιπόν. Καὶ ἂς στείλῃ τὰ τετράδια ποῦ τοῦ ἐζήτησαν. Ἀφοῦ θέλῃ ν'ἀνταλλάξῃ, πάντα εἶνε καιρός.

Τὸ *Χουσορρόδινο Συνναφάκι*, ἀπὸ τὰ Ἰωάννινα, ἐπιθυμεῖ νὰ γνωρίσῃ τὸ *Γυθειωτάκι*, γιατὶ καταλαβαίνει, ὅτι εἶνε καλὸ παιδὶ καὶ γιατὶ ζῇ στὰς Πάτρας, ποῦ εἶνε ἡ πατρίδα του. Ἄς τοῦ προτείνῃ λοιπὸν Ἀλληλογραφία.

Ὄχι, *Π. Γ. Φούφα*, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μοῦ φέρνῃς στὸ γραφεῖο τοῦς συνδρομητάς ποῦ ἐγγράφεις. Φθάνει νὰ μοῦ στέλλῃς τὰ χρήματα καὶ τὰ ὀνόματά των. Ἐνοεῖται, ὅτι ἂν θέλῃ κανένας νἄλθῃ μαζί σου κι' ὁ ἴδιος, πολὺ εὐχαρίστως! Λέγω μόνον ὅτι δὲν εἶνε ἀπαραίτητο.

Ἠρώας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς : *Ἀγριόπαπια*, *Γλυκὺ Παρελθόν*, *Μεσογειακὴ Ἀκτή*, *Ἐγγλεζάκι*, *Δαυλὸς τοῦ Κανάρη*, *Ἀντ. Ἀθ. Δελ.* καὶ *Οὐράνιος Θόλος*.—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λογια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς : «Θρύφαλα».—«Ἀλήθεια».—«Ἡ Ἀνοιξις».—«Ἀπὸ τὰ Φαιδρά».—«Ἕνα ἀνθάκι».—«Χαρισμένο στὰ παιδιά».—«Διαφορὰ λέξεως».—«Ὁ βοσκός».—«Ἡ Ξαστεριά».—Παιδικὰ Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς ἐδδ. Διαγωνισμούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὀδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 1. Τὰ ἐγκεκριμένα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1917. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς Ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς Κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: *Ἐθνοφύλαξ* ἀ. (ΕΚ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ νταλλάξουν: *ἡ Βοσκοπούλα τοῦ Πηλίου (0) μὲ Ἄβραν τῆς Θαλάσσης, Δάφνης Κλωνάρι, Μέγαν Ναπολέοντα, Ναπολέοντα Α', Μυγκέ, Χάϊδεμα τ' Ἀγέρα, Στενημαχιωτάκι, Νικητὴν τῆς Ἀΰριον—τὸ Ἑλληνικὸν Αἷμα (0) μὲ Πατρινὸ Διαβολάκι'—ὁ Δαφνοστεφὴς Βασιλεὺς (0) μὲ Μάρτυρα Βασιλέα, Μαομαρωμένον Βασιληᾶν, Βαρβαρομάχον Ἑλλάδα, Ἰούλιον Καίσαρα, Νικηφόρον Εὔζωνον, Πειρατήριον'—ἡ Ἀγριόπαπια (0) μὲ Λευκὸν Ἀετόν, Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου, Γκραζιέλλαν, Ἴριδα.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Περαστικὴν (κάθε μῆνα πρέπει') Μυγκὲ (διαβιβάσθη') Ἑλληνικὸν Στέμμα (ἔχει καλῶς') Μυστηριώδεις Ἀναγνώστας (ἀφοῦ ἡ Διάπλασις εἶνε «ὁ ἀχώριστός σας σύντροφος» τάλλα περιττά!) Πηνελόπην Σ. Μ. (καὶ τοῦ χρόνου λοιπόν... νὰ μὲ γελάσῃς σύ') Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα (ἀκοῦς λέει; πολὺ εὐχαρίστως!) Βοσκοπούλαν τοῦ Πηλίου (ἂν δὲν τὸ εὕρῃς, γράψε μου νὰ σοῦ τὸ στείλω') Ὑπερασπιστὴν τῆς Σπάρτης (εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις') Σβεσθεῖσαν Ἐλπίδα (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα') Γυθειωτάκι ('ψαξε παντοῦ, ἀλλὰ τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν ἐλήφθη') Κ. Δ. Ἐλ. (ὡραῖο τὸ αἰνιγμά σου· εἶνε ὅμως δικό σου;) Γενναιόψυχον Στρατηλάτην (συνεμορφώθην') Ἰωάννην Σοκλ., Φαιδρόν, Πατρίδα τῶν Ἡρώων κτλ. κτλ.*

Ἰωάννην Κούρτ., Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν, Δαφνοστεφῆ Βασιλέα, (ἔλαβ. εὐχαριστῶ.)

Δόξαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, Ἑλληνικὸν Αἷμα, Θρίαμβον τοῦ Δικαίου (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας *ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν **24ην Ἀπριλίου**, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.*

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 164 Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἀπριλίου — Ἰουλίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 28ης Ἰουλίου.

285. Λεξίγριφος

Μ' ὁποια ὕλη κι' ἂν ἑνώσῃς
Ἕνα ἐπίρρημα κοινόν,
Ἀριστούργημα ἀρχαῖον
Θὰ μᾶς κάμῃς στὸ λεπτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαρβαρομάχου Ἑλλάδος

286. Συλλαβόγριφος

Σὲ δυὸ νότες, λύτα μου,
Σύμφωνον ἐκόλλησα
Κι' ἄλλο, γαλλικόν·
Καὶ μπροστά μου ἔφαφνα
Εἶδα καὶ ἀπόρησα
Ἄστρων πληθυσμόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλπίδος τῆς Ἑλλάδος

287. Μεταγραμματισμός

Ἤμουν Ρωμαῖος Δήμαρχος·
Μ' ἀλλάζεις τὸ κεφάλι;
Ἕνας ἀπὸ τοὺς Δώδεκα
Ἀμέσως θὰ προβάλῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Τριγωνάδι τῆς Δευτεριᾶς

288. Ρόμβος

* = Σύμφωνον.
* * * = Σῶμα Ἱππικοῦ,
* * * * * = Ἀρχαῖος δημαγωγός.
* * * = Θεά.
* = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων

289. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον καλλιτέχνην.

1, Φυσικὸν φαινόμενον. 2, Ξυλουργικὸν ἐργαλεῖον. 3, Βιβλίον. 4, Ἐπίρρημα τόπου. 5, Μέγας ἀστήρ. 6, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 7, Αἴσθημα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τοῦ Βέγα

290. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 = Ἀρχαῖος Φιλόσοφος.
2 1 2 3 8 = Ἐπίθετον.
3 2 6 3 8 = Ποτόν.
4 5 6 5 2 3 6 = Τρίχωμα.
5 4 4 3 6 3 8 = Συγγενής.
6 5 8 8 3 8 = Κέντρος.
7 1 3 6 7 = Συναίσθημα.
8 2 4 5 2 3 6 = Ἀκρωτήριον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρελλῆς Κορφιατοπούλας

291. Φωνηεντόλιπον

ρχ - στ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πανελληνίου Ὀνείρου

292. Γρῖφος

1

ἂν / μὴν — οἶσθα — 1 μέν 1 / 1 1

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 3 καὶ 4

24. Ἰλιάς (ὕλη, ἅς [h]).—25. Ζῶθος (ζῆ, θώς.)—26. Ἄρμα, ἅσμα.—27. Ἡ περιστερὰ τοῦ Νῶε.—28-32. Διὰ τοῦ Μ: *μῦθος, μύτη, νόμος, μέλος, Μῆλος.*—33. 20 : 10=2+3=5×3=15—15=0.—34. ΑΣΙΑ-ΚΩΠΗ (Ἀ-Κακία, ΣΩκράτης, Ἵππος, ΑΗδών.)—35 *Οὐδύναται τις δυσὶ κυρίοις δουλεύειν.* (οὐ δεινάτεις δὶς - οἶκοι - ρὶ εἰς δου - λευ ν.)

36. Δάνια (Δάν, Γα.)—37. Λαδόγα (λᾶ, 36, γᾶ.)—38. Αὐστραλία - Αὐστρία.—39. Λευκός-Λευκᾶς.—40. Ἀθηνᾶ.

41. Η Μ Ι Ο Ν Ο Σ
Η Α
Α Α Ρ Ι Σ Σ Α
Ο Η Ι Ι
Ν Δ Σ Τ
Ω Ο
Ν Σ

42—44. 1, Ὁ ὄνος εἶνε ζῶον. 2, Ἡ λύρα εἶνε μουσικὸν ὄργανον. 3, Ὁ κόραξ πετᾷ.—45. ΝΑΥΠΛΙΟΝ (Νέος, Ἀρετή, Ὕψος, Πλατύς, Λευκός, Ἱκανός, Ὅλον, Νύξ.)—46. Κατὰ φωνὴ καὶ γίδαρος.—47. *Ἔσο φιλόκαλος* (ἐς ο φίλ - ὁ καλός.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις ἀδιαπείτως φυλλάδιον ἐλήφθησαν ἀπὸ 19—25 Ἀπριλίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Χ. Γ. Βούλτσης, Ζωὴ Ἠπίτη, Πηνελόπη Μωραΐτου, Α. Π. Χατζόπουλος, Ἰω. Φ. Καραβούνης, Κ. Σαμοθράκης, Θ. Γιαννοπουλος, Κ. Ε. Λαγάκος, Διον. Κ. Ζαννίδης, Κ. Ι. Μπόλλας, Αλ. Θ. Νικολάου, Σπ. Ἀντ. Ρουσέας, Ν. Γ. Κορέσιος, Μαρίκα Δ. Ἀλεξάκη, Γερμανόπουλος, Γ. Ὀλσσεν, Ἔρμ. Μπάουμαν, Αἰκατερίνη Ι. Ντασίου, Ν. Γ. Πελεγρῆς, Δ. Π. Πετρίδης.

ΑΓΙΟΥ ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΥ: Κ. Α. Τριανταφύλλου.

ΒΟΛΟΥ: Κ.Γ. Παπαγεωργίου, Α. Συολώμπης, Δ. Παπαγεωργίου, Αντ. Καμηλιώρης, Ἰω. Γ. Παπαγεωργίου, Δημ. Γαμβέτας, Δημ. Γ. Θεοδωρίδης, Πάρις Γ. Βατσέλας, Δημ. Γ. Κατσίμπας.

ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ: Ν. Β Μάστορης, Κ. Γ. Κουμπῆς.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Δαφνοστεφὴς Βασιλεύς.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Ἰω. Ν. Ἀντωνάκος, Κατίνα Γιάνη.

ΛΙΓΟΥΔΙΣΤΗΣ: Διονυσία Ε. Χαλῆ.

ΛΙΜΝΗΣ: Κ. Γ. Γυφτόδημος.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Β. Κωνσταντακόπουλος, Χά. Χά. Χά.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Γεώργ. Σ. Καμπίτης.

ΞΥΛΟΚΑΣΤΡΟΥ: Αντ. Κ. Γιαννακόπουλος, Αθ. Ν. Κορώνης, Φιλ. Δ. Γουλῆς.

ΠΑΤΡΩΝ: Λελὲς Π. Νικολόπουλος, Ἰσμήνη Ι. Χαραλάμπη, Β. Παπαπαύλου, Σωτηρία Παπαθανασίου, Βάσω Οἰκονομοπούλου, Μίμης Οἰκονομόπουλος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Μιχ. Γαλανάκης, Κ. Δρόσος, Π. Κ. Κούρταλης, Ἰω. Κ. Κούρταλης, Σωτηρία Φουντούκου, Ι. Γ. Νικολόπουλος, Π. Π. Χρυσούλας, Ι. Π. Χαραμῆς, Γιούλα Κ. Λάγκα.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Κ. Ν. Γρίβας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς: Κ. Ε. ΛΑΓΑΚΟΣ ἐν Ἀθήναις, ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΑΝΤΩΝΑΚΟΣ ἐν Λαυρείῳ καὶ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΠΑΠΑΠΑΥΛΟΥ ἐν Πάτραις, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαΐου.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1917

Κατὰ τὰ προκηρυχθέντα, τὴν 16 Ἀπριλίου τὸ πρωὶ ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 1768 οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ προπληρώσαντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἐτησίαν, ἐννεάμηνον, ἑξάμηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριελαμβάνετο ἡ 15 Ἀπριλίου. Ἐκληρώθησαν δὲ κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς 50 ἀριθμοί:

1377, ἐκέρδισεν ἓν ὡρολόγιον τῆς τσέπης.

639, 1498 ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογήν του.

61, 862, 1614 ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογήν του.

184, 510, 358, 1734 ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογήν του.

749, 123, 1135, 696, 28, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν Διαπλάσεως τοῦ προσεχοῦς ἔτους.

1318, 418, 1445, 293, 561, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης».

1219, 1088, 40, 941, 1523, 93, 1284, 765, 1649, 88, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 3,50.

1754, 1052, 1518, 596, 1123, 497, 1345, 320, 1406, 136, 1467, 661, 1231, 834, 1692, 374, 880, 1579, 257, 1177, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 δρ.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μαζὶ μὲ τὸ 28ον φύλλον τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος, χωρὶς νὰ δικαιοῦται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' ἄλλου, οὔτε ἴσης οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκέρδισαν τόμους κατ' ἐκλογήν των, ἀπηυθύναμεν σήμερον ἐπιστολήν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μᾶς ὁρίσουν ποίους τόμους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΤΡΙΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1917 θὰ γίνῃ τὴν 16 Ἰουλίου καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπλήρωσαν ἤδη, ἢ θὰ πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομὴν ἐτησίαν, ἢ ἐννεάμηνον, ἢ ἑξάμηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ 15 Ἰουλίου 1917. Εἶνε δὲ τὰ Δῶρα τῆς 3ης Κληρώσεως ὅμοια μὲ τὰ τῆς ἀνωτέρω 2ας.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3 Ἀθῆναι